

sig. Under Forhørene er det blevet oplyst, at en saadan Deling af det fremkomne Overskud af Flæsk sikkert har fundet Sted i en lang Aarrække og maaske endog af de allerfleste er bleven betragtet som noget i alt Fald ikke ulovligt. Jeg betoner dette sidste, at det er saa gammelt derude, saaledes at dele Overskuddet af Flæsk, at man efterhaanden har ment, at det havde faaet Hævd; man har slet ikke længere anset det for noget ulovligt, saaledes at den Mand, der er værst kompromitteret og meget stærkt kompromitteret, faar Attest for, at han har vist sig, efter den Opfattelse, der gør sig gældende derude, at være en i enhver Henseende *fuldt paalidelig* Mand. Man skal senere faa at vide, hvad der er oplyst om den Mand, der faar denne Attest, og om hvem det hedder, at han har som Arbejder under den tidligere Formand set denne bære sig ad paa samme Maade og derfor vel har ment, at han ikke behøvede at oplyse noget om Forholdet, men har ment, han kunde blive ved at tage, hvad der saaledes blev tilovers, ligesom hans Formand havde gjort. Det vil med andre Ord sige, at derude paa den grønlandske Handel have vi en lille gammel Enklave, hvor der ikke er kommet Lys og frisk Luft til, men hvor alt er blevet saaledes, som det var overalt her i Landet paa Frederik den 6tes Tid, hvor alle eller omtrent alle Embedsmænd havde en bred Tommelfinger og tog med Urette, naar de ikke kunde faa det, der tilkom dem med Rette, til at slaa til. Der synes at have hersket et smukt og fredeligt og venskabeligt Forhold paa den grønlandske Handels Plads mellem alle disse Mennesker, som have levet derude efter denne i vore Øjne noget gammeldags Retsopfattelse. I hvert Fald var Forholdet udmærket, indtil der kom et Par ny Arbejdsmænd til, hvis Retsopfattelse synes at have været mere moderne, og som derfor have afstedkommet stor Ravage ude paa den grønlandske Handels Plads. Det hændte nemlig, da der i Februar 1903 skulde pakkes Flæsk, at der blev 36 Pd. tilovers. Dette Flæsk skulde saa som sædvanlig deles. Ja, under Forhørene er det oplyst, at der er en Arbejdsmand, der har været paa den grønlandske Handels Plads i 20 Aar, og som siger, at han har hvert Aar været med til at pakke Flæsk, der er hvert Aar blevet noget tilovers, og hvert Aar har han faaet sin Part. Men nu kommer der kedeligt nok to ny Arbejdsmænd, og da de 36 Pd.

Flæsk skal deles, sige disse mærkværdige Mennesker, at det ville de ikke være med til. Da de to Arbejdsmænd nægtede at deltage i Delingen af disse 36 Pd. Flæsk, opstod der Vanskeligheder; det var noget ukendt derude, det var man ikke belavet paa, og det forstod man ikke at klare, og det førte til, at hele Forholdet blev oplyst. Man fik at vide, at det i Februar 1903 skulde have været gjort som det var gjort fra Arilds Tid ude paa den grønlandske Handels Plads. Saa blev der afholdt Forhør, og under disse Forhør blev der oplyst mere endnu. Der blev afholdt Forhør, det vil sige, det skete paa den Maade, at det er de overordnede Embedsmænd derude, som have afholdt Forhørene, og jeg priser den højtærede Indenrigsminister for, at han har valgt denne Fremgangsmaade. Jeg tror, det vilde have været for haardt, hvis den højtærede Indenrigsminister havde valgt den Fremgangsmaade uden videre at trække disse Arbejdere derude for Politiet. Ganske vist ere de Ting, der ere foregaaede derude, af strafbar Natur, naar man ubetinget vil holde sig til Loven. Men paa den anden Side ligger der i en saadan Slendrian, som har fundet Sted i Mands Minde, en Undskyldning og i alt Fald en Opfordring og en stærk Fristelse til at begaa Ting, som Folk, naar de vare mindre udsatte for Fristelse, vilde afholde sig fra. Jeg tror derfor, det er fuldkommen rigtigt af den højtærede Indenrigsminister, at han ikke er gaaet til Politiet og har trukket disse Folk, som ere overbeviste om noget eller nær ved at være overbeviste om noget, og som rimeligvis vilde være bleve overbeviste om noget, hvis Politiet havde faaet fat paa Sagen, for Retten og gjort dem til domfældte Forbrydere.

Under Forhørene oplystes det — foruden om dette Flæsk, jeg har nævnt —, at den 12. Februar 1902 kørte en Arbejdsmand med 4 Sække Spaaner og 1 Sæk med Salt fra den grønlandske Handels Plads til en Arbejderformands Bolig. Da han kom ud i Tøjhusgade, kom der en anden Arbejdsmand hen til ham og sagde: Lad mig se, hvad det er for Tyvekoster, du kører med. Han mente altsaa, at man kunde forudsætte, at naar der blev kørt noget bort fra Pladsen, var det Tyvekoster. De lukkede saa op for Sækkene, og i Sækken med Salt fandt de en Skinke. Det kom ogsaa frem under Forhørene; og der er det kedelige ved det, at denne Arbejderformand, der faar Attest for at